

F. t. l. vedr. social pension og andre love

inition af den berettigede personkreds, og fastlæggelse af retningslinier for sagsbehandlingen, og herunder anvendelse af skriftlige handleplaner.

I tilknytning til bl.a. forslaget om, at pensionslovens ydelse til førtidspensionister er en forsørgelsesydelse udbygges servicelovens regler for serviceydelser og merudgiftsydelser, der skal kompensere nedsat funktionsevne. Sådanne ydelser foreslås derfor at være skattefri og indkomstuafhængige.

Formålet med at samle reglerne om service og tilskud til konkrete behov som følge af en funktionsevnenedsættelse i serviceloven er at skabe ensartede vilkår for alle med en nedsat funktionsevne.

Som følge af bestemmelsen om, at ydelserne nu retter sig til alle, vil personkredsen for servicelovens § 84 være udvidet, og omfatte førtidspensionister og andre personer mellem 18 og 65 år med varigt nedsat funktionsevne, der betinger merudgifter ved den daglige livsførelse. Den gældende bestemmelse retter sig til en begrænset personkreds med betydelig og varigt nedsat funktionsevne.

Forslaget giver endvidere en standardiseret ydelse, og en høj startydelse, hvis den konkrete modtagers funktionsevnenedsættelse erfaringsmæssigt giver merudgifter udover 500 kr. månedligt og 6.000 kr. årligt.

Kommunerne har lang tids faglig ekspertise i anvendelse af funktionsevnebegrebet, idet alle ydelser, som efter den gældende servicelov tildeles til kompensation for en nedsat funktionsevne, bygger på dette begreb.

Socialministeriet vil fastlægge retningslinier for kommunernes sagsbehandling, og herunder anvendelse af handleplaner efter § 111 i serviceloven, som den nu er foreslået affattet efter forslaget om grundtaksfinansiering.

Det er samtidigt vigtigt og nødvendigt, at kommunen sikrer sig, at der sker den fornødne koordination af den samlede hjælp - både inden for kommunens egne forvaltninger og i relation til andre myndigheder.

Ved vurderingen af om der skal ydes hjælp efter bestemmelsen om merudgiftsydelse eller efter andre bestemmelser i serviceloven, fx bestemmelserne om praktisk og personlig bistand, er det vigtigt at kommunen holder sig formålet med at yde bistand for øje, idet der i nogle tilfælde vil være tale om flydende grænser mellem forskellige hjælpemuligheder, herunder også mellem naturalhjælp og kontantydelse.

Ydes støtten som naturalhjælp har kommunen en direkte forpligtelse til at sikre kvaliteten af og indholdet i de ydelser, der gives, mens det i højere grad vil være overladt til den pågældende selv at sikre sig den

rigtige bistand, hvis støtten ydes som et kontant tilskud. Derfor er det af afgørende betydning at hjælpen tilrettelægges i samarbejde med modtageren, og dennes nærstående og pårørende eller værge.

Her skal handleplanen fastlægge, hvilke ydelser, der er behov for, og hvilken kompensation, der kan ydes. Handleplanen kan »følge« personen rundt i systemet, kan revideres og udbygges.

Merudgiftsydelsen efter den foreslåede formulering af servicelovens § 84 ophører, når den berettigede fylder 65 år og opnår ret til folkepension. I forbindelse med overgang til folkepension, skal der foretages en grundig vejledning af den pågældende, hvor hans/hendes situation samlet tages op til vurdering, både med hensyn til pågældendes fremtidige økonomiske situation og behovet for praktisk og personlig hjælp, hjælpemidler m.v. Samtidig vil det være relevant at vurdere om pågældende vil være berettiget til personlige tillæg efter pensionslovens bestemmelser.

Funktionsevnekriteriet

Med servicelovens ikrafttræden fastsattes en ny målgruppebetegnelse, idet man forlod »vidtgående fysisk eller psykisk handicap«, og i stedet anvender betegnelsen »personer med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne«.

Årsagen til den nedsatte funktionsevne vil ofte være en lægeligt diagnosticeret lidelse, der angiver en betydelig og varig nedsættelse af kropslige eller kognitive funktioner, som fx syn, hørelse, lammelser, hjerneskade, men det er vurderingen af graden af funktionsevnenedsættelsen, der er afgørende for berettigelsen til de særlige handicapkompenserende ydelser, og ikke den lægelige diagnose.

I FN's standardregler om lige muligheder for handicappede anvendes begrebet *handicap* om tab eller begrænsninger af mulighederne for at deltage i samfundslivet på lige fod med andre. Handicap betegner her således relationen mellem et menneske med nedsat funktionsevne og dets omgivelser. Handicapbegrebet bliver på den måde et dynamisk begreb, der angiver, at grænserne for, at et menneske med en funktionsevnenedsættelse kan leve et normalt liv integreret i samfundet, ændres i takt med samfundets udvikling.

Det nye handicapbegreb lægger vægt på de barrierer i det omgivende samfund, et menneske med en nedsat funktionsevne støder imod, relationen mellem en persons nedsatte kropslige eller kognitive funktion og mulighederne i det omgivende samfund.

Vurderingen af funktionsevnen hos det enkelte menneske bliver derfor efter de gældende regler sat i relation til de tre overordnede principper for handica-